

Het is opnieuw gaan sneeuwen. Zijn vaders voetstappen zijn duidelijk zichtbaar op het tuinpad. Ze lopen de poort uit. Op straat buigen de voetstappen rechtsaf. Bij het kruispunt verdwijnen ze links om de hoek. Hij heeft een vermoeden waar zijn vader naar op weg is. Hij durft niet aan Bert te vragen of hij hetzelfde denkt.

Halverwege de Buitensingel zien ze hem lopen, met opgetrokken schouders, zijn handen diep in zijn broekzakken gestoken. Bert en hij gaan over op een lichte looppas, wat niet meevalt in de verse, krakende sneeuw, vooral voor Bert niet met zijn zware lijf. Even later sluiten ze zich bij zijn vader aan, Bert ter rechterzijde, hijzelf aan de linkerkant.

‘Zo, en waar gaat de reis naartoe?’ vraagt Bert. Hij hijgt.

‘Nergens,’ antwoordt vader.

‘In dat geval lopen we gezellig met je mee.’

‘Niks ervan, jullie gaan terug naar huis.’

‘Welnee,’ zegt Bert, ‘even lekker de benen strekken, dat is gezond.’

Ze moeten hun best doen om zijn vader bij te houden. Voor een voorbijganger moet het een wonderlijk gezicht zijn, drie naast elkaar voortsnellende mannen in de sneeuw. Maar er zijn geen voorbijgangers. Verstandige mensen blijven met dit weer binnen.

Het begint harder te waaien. De sneeuw bijt in zijn gezicht. Vanuit zijn ooghoeken kijkt hij naar zijn vader. Hij staart strak voor zich uit. Zijn jas heeft hij thuisgelaten.

Uit alle macht probeert hij te bedenken wat ze moeten doen. Ze naderen het einde van de Buitensingel. De Blauwstraat oversteken, de Koninginneweg in, rechtsaf langs het abattoir, dan zijn ze er. De spoorwegovergang. In de volksmond ‘het zelfmoordbaantje’ genoemd. Een zwager van zijn moeder is daar lang geleden onder de trein gesprongen, net als een achterbuurman en anderen voor hem en na hem. Zijn moeder vertelt altijd dat haar zus haar man na de botsing met de trein niet meer had mogen zien van de politie. Snel had ze toch haar handen onder het laken gestoken omdat ze hem per se nog een keer wilde voelen. ‘Hij was helemaal in stukken,’ besluit zijn moeder stevast het verhaal.

‘Waarom heeft hij zelfmoord gepleegd?’ vroeg hij haar als kleine jongen.

‘Je tante kreeg een kind van de kostganger.’

Hij wist niet wat een kostganger was, maar vroeg niet verder.

Vijf minuten in dit tempo, dan zijn ze bij het spoor, schat hij. Bert lijkt zich geen zorgen te maken. Hij loopt er ogenschijnlijk ontspannen bij. Net als zijn vader heeft hij zijn handen in zijn zakken gestoken. Een man op weg naar een voetbalwedstrijd.

‘Kom,’ zegt hij tegen zijn vader, ‘we gaan terug, het is veel te koud.’ Hij hoort zelf hoe onlogisch dat klinkt gezien zijn vaders vermoedelijke bestemming.

‘Gaan jullie maar terug. Ik vind het alleen wel.’

‘Nee, geen gekkigheid. Kom we gaan.’

Zijn vader reageert niet. Ze stuiven de Koninginneweg in. Twee, hooguit drie minuten. Hij krijgt het steeds benauwder. Het voelt alsof hij in een rare film is terechtgekomen. Wat moet hij straks doen als ze bij het spoor aankomen? Zijn vader tegen de grond werken en op hem gaan zitten? Met hem vechten?

Hij kan niet langer wachten. Bert doet niets, hij loopt opgewekt verder alsof ze met zijn drieën zo meteen een biertje gaan drinken.

Voorzichtig pakt hij zijn vader bij zijn bovenarm, bedacht op de klap die hij kan krijgen. Zijn vader slaat niet, schudt alleen zijn hand van zich af.

Ze gaan rechtsaf. Hij ziet het donkere bakstenen gebouw van het abattoir al voor zich. Aan het eind van de weg ligt de spoorwegovergang. De bel rinkelt, het rode licht knippert, de spoorbomen gaan omlaag. Op het moment dat de trein voorbij dendert, pakt hij zijn vader opnieuw bij zijn bovenarm, wat steviger nu, en bereidt zich erop voor hem in de houdgreep te nemen.